

— Княже .. Иоаница... царю... — изрече Теофилъ Каламодиосъ и се мъчеше да изтрие мокрото си лице. — Защо плача... Незнамъ... Отъ радостъ... Че бѣхъ живъ да се видимъ пакъ...

— Чичо, това е ромеецътъ, който ти помогналъ да избѣгашъ! — извика Иоанъ, и се спусна къмъ Теофила, стисна силно ръцетъ му и го цѣлуна като братъ.

— Добре дошелъ въ българска земя, Теофилъ Каламодиосъ!

Следъ това Иоанъ направи тихо знакъ на ромейскитѣ велможи да го последватъ, и остави двамата приятели да си изприказватъ всичко, което се бѣ насъбрало въ сърдцата имъ отъ петнадесетъ години насамъ. И се заредиха спомени, спомени, препълнени съ чара на невъзвратимото, забулени съ таинственото и примамката на отдавна изминалитѣ нѣща.

.... Помнишъ ли, помнишъ ли... Меза, Влахерна, Хиподрома, Адрианъ, Исакъ Ангелъ... — и едно име трепна на устнитѣ имъ — Ефросина. Великолепниятъ дворецъ край Босфора, старата Пулхерия. И почти всички бѣха вече покойници: Адрианъ, Исакъ Ангелъ, а може би, и Ефросина. Какво бѣ станало съ нея?

Теофилъ не знаеше нищо. Той разправи дългитѣ си скитания въ тежко изгнаничество — Венеция, Сиракуза, Неаполъ, Римъ... А сега при Морцофълъ, всичкитѣ изгнаници, които бѣха избѣгали отъ Исакъ Ангелъ и брата му, се бѣха върнали въ родината си. Но, уви, въ нея бѣха заварили новъ врагъ, силенъ и жестокъ, алченъ, мощенъ...

— Помнишъ ли надписа на колоната? Отъ западъ ще дойдатъ разрушителитѣ на Визансъ. И ето, че тѣ наистина дойдоха. О, Иоаница! Ако се върнешъ, ти нѣма вече да познаешъ Константинополъ! Всичко разрушено, всичко ограбено, всичко плячкосано... Опустошение и грабежъ, огънь и смъртъ. По-добре да не се бѣхъ връщалъ никога... Латинитѣ поругаха черквитѣ ни, обрядитѣ ни, оскърбиха архонтитѣ си... Иоаница... приятелю, въ тебе е надеждата ни! Ти ще ни спасишъ...